

Autorka bestsellerových *Křiváků*

MAUREEN JOHNSON

SMRT

v Jitřním domě

Přeložila
Zuzana Bičíková

COO
BOO

Smrt v Jitřním domě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maureen Johnson
Smrt v Jitřním domě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MAUREEN JOHNSON

SMRT

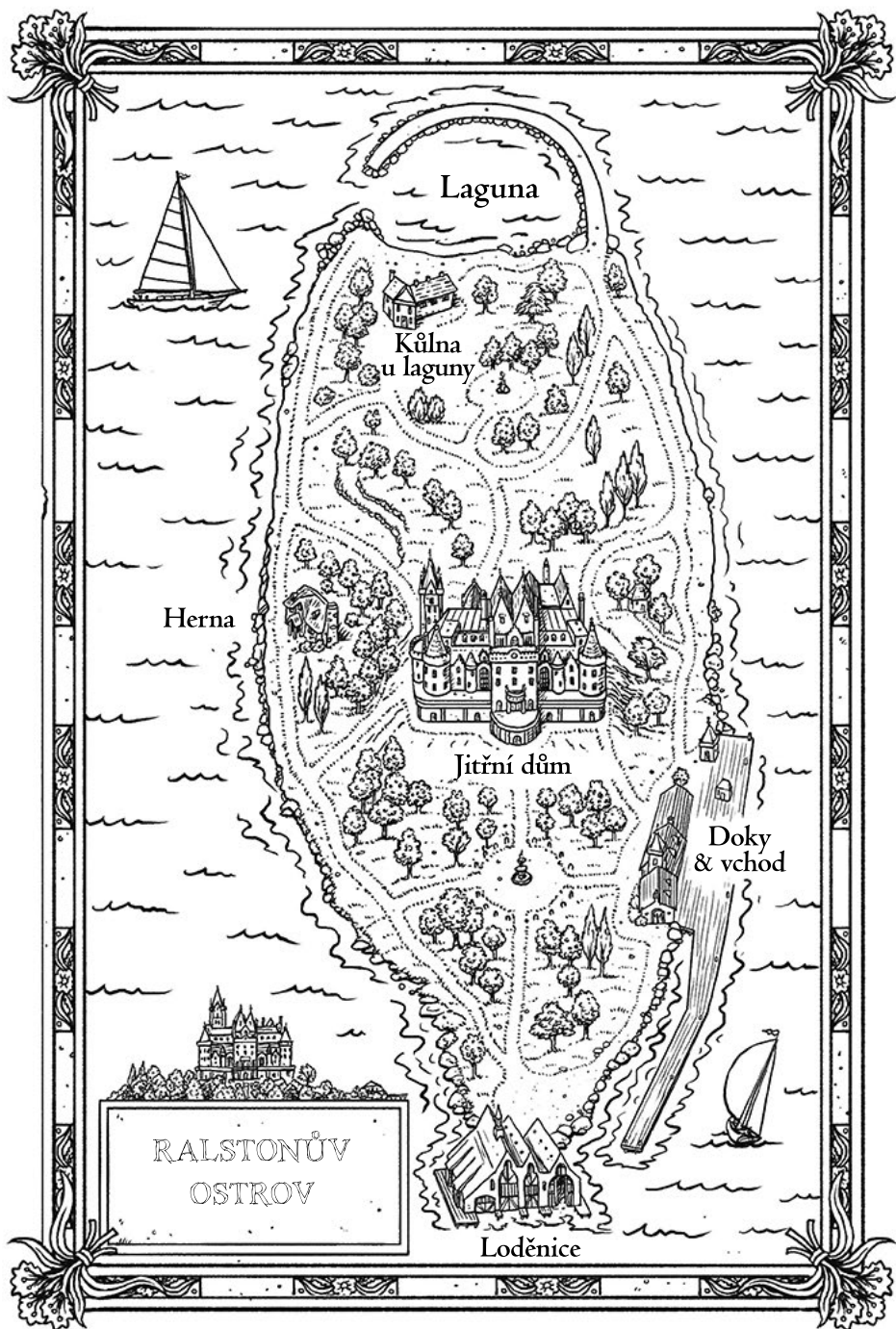
v

Jitřním
domě

COO
BOO

PRO VŠECHNY KNIHOVNÍKY A KNIHOVNICE,
ODBORNÍKY A ODBORNICE NA MÉDIA, UČITELE A UČITELKY.

PRO VŠECHNY BOJOVNÍKY A BOJOVNICE PROTI LIDEM,
KTEŘÍ CHTĚJÍ ZAKAZOVAT KNIHY.
DÍKY VÁM NEVYHRAJÍ.

AMERICKÝ VZOR. RODINA RALSTONOVÝCH A JEJICH IDYLLICKÉ LETNÍ SÍDLO

Fotoreportáž vydaná magazínem Life, červenec 1932

Newyorský rodák a divadelní hvězda. Doktor Phillip Ralston a jeho žena Faye Ralstonová vypilovali umění dobrého života k dokonalosti. A to mají ve své péči hned několik životů!

Lékař během války pracoval v Anglii, kde v roce 1915 adoptoval šest dětí. Sedmé dítě, syna Maxe, manželé přivedli na svět před čtyřmi lety. Doktor Ralston s manželkou tráví většinu roku v New Yorku, starší děti studují na internátních školách. Na letní měsíce se rodina odebírá do svého soukromého ráje v oblasti Tisíce ostrovů. Nyní se mu říká Ralstonův ostrov, ačkoli dříve byl znám též jako Kutr. Honosné rodinné sídlo, jehož stavba vyšla na čtyři miliony dolarů, nese název Jitřní dům. Je navrženo tak, aby rozvíjelo tělo i ducha.

„Kdykoli některé z mých dětí v určitém směru projeví nadání,“ vysvětluje doktor Ralston, „snažím se ho dále rozvíjet.“

Za tímto účelem Ralston povolal architekta P. Andersona Littlea z Los Angeles, jemuž zadal úkol postavit dvoupatrovou hernu, budovu, která by si v ničem nezadala s pohádkovým světem bratří Grimmů. Je to veselé místo, postavené z kamene, s různě velkými okny a věžičkou na boku. Většina lidí si pod pojmem herna představí malou stavbu – tato má rozměry rodinného domu. V prvním patře se nachází velká knihovna, výtvarný ateliér a místnost pro studium. Ve druhém patře s vysokým stropem objevíte velký sál se zrcadlovými stěnami a baletní tyčí, klavír a další hudební nástroje.

Rodina se řídí přísným rozvrhem. Každé ráno v půl osmé společně snídají. Doktor Ralston a jeho rodina dodržují přírodní dietu podporovanou předními institucemi, jako je sanatorium v Battle Creeku. Žádné maso, žádný cukr, žádná káva ani čaj. Místo toho si rodina dopřává velkorysé porce jogurtu, vařeného ovoce, ořechových karbanátků, dušeného hrášku a vaječného krému. V osm hodin už jsou všichni

venku na trávníku a ve stejnokrojích cvičí kalisteniku. Chlapci a dívky cvičí společně. Poté skupina buď plave v ohrazené laguně, která slouží jako venkovní bazén, nebo soutěží, kdo nejrychleji obeplave ostrov.

„V plavání nejvíce vyniká má dcera Clara,“ dodává hrdě doktor Ralston. „Její čas na břeh a zpět nikdo nepřekoná. Pracujeme na tom, aby se dostala na příští olympiádu, i když ona by se raději věnovala tanci.“

V půl desáté má rodina odcvičeno. Děti následně mají dvě hodiny výuky pod vedením svého otce. Témata zahrnují medicínu, chemii, dědičnost, historii, politiku a zeměpis. V poledne se podává oběd – další porce výživných přírodních potravin. Odpoledne se děti mohou věnovat individuálním zájmům. Ve čtyři hodiny je na programu další kolo plavání. Pokud je nepříznivé počasí, trénují potápění v tři metry hlubokém bazénu ve spodním patře domu. U večere rodina zhodnotí svůj den. Po jídle následuje klidné rozjímání, někdy s hrou, jindy s filmem.

Jen těžko si lze představit zdravější a idyličtější léto, než jaké tráví Ralstonovi v Jitřním domě.

TRAGÉDIE V JITŘNÍM DOMĚ. DVĚ DĚTI ZAHYNULY

***The New York Times*, 28. července 1932**

Rodinu lékaře a filantropa Phillipa Ralstona postihla strašlivá tragédie. Včera odpoledne ve vodách řeky svatého Vavřince utonul Ralstonův nejmladší syn, Max Ralston. Má se za to, že chlapec, když jeho vychovatelka spala, opustil svůj pokoj a pokusil se plavat v řece. Jen o několik hodin později se jeho starší sestra, šestnáctiletá Clara, zcela zlomená žalem, vrhla z vrcholu čtyřpatrového sídla...

Petrichor. Tak to všechno začalo – jedinou vůní. Znáte tohle slovo? Já ho slyšela od Akilah Jonesové. Akilah, Akilah, Akilah...

Poprvé jsem ji viděla v prváku na francouzštině. Zrovna bez jakéhokoli zaváhání časovala své první nepravidelné sloveso a měla na sobě měkký žlutý svetr. A já si uvědomila, že jsem se do ní zamilovala. Vždycky jsem věděla, že se mi líbí holky, ale když jsem uviděla Akilah, opadly ze mě i poslední pochyby. Upřímně nechápu, jak se můžete na Akilah dívat a okamžitě se do ní nezamilovat. To, jak zvedá bradu. Její neustále se měnící vlasy – zapletené, rovné, přírodní, někdy protknuté fialovými melíry. Hrála na piano ve školní jazzové kapele. Hrála i na kytaru. Usmívala se, jako by tušila, jaký vtip se chystáte říct, a už se smála. A její smích? Jako zvony v katedrále.

Měla jsem s ní celkem čtyři předměty – v prváku francouzštinu I, ve druháku biologii a v prvním pololetí americké dějiny a ve čtvrtáku angličtinu III. Obvykle jsem neměla příležitost sedět blízko ní, protože moje příjmení je Wexlerová a spousta učitelů své studenty rozsazuje podle abecedy, ale naše učitelka angličtiny nás nechala vybrat si místa u šesti stolů. Bohužel jsem první den přišla pozdě a její stůl už byl plně obsazený, ale ulovila jsem si docela dobré místo poblíž a vyhřívala se v paprscích její krásy. Vždycky jsem se před hodinou snažila uvést do co nejreprezentativnějšího stavu, ale ani zdaleka jsem nebyla obdařená tím, co Akilah.

Jsem v pohodě. Jmenuju se Marlowe Wexlerová a jsem v pohodě.

Moje jméno zní, jako bych ve volném čase číhala v temných uličkách nějakého velkoměsta. V jedné z takových těch uliček, které přetékají starými krabicemi, plechovými popelnicemi a kde kočky dělají bordel a dramaticky kvílí. Jako by někde byl barman, který mě zná jménem. Jako bych byla třikrát rozvedená a se dvěma bývalkami se nebavila, ale mezi mnou a tou třetí něco ještě pořád cosi doutnalo. Vzájemné city nikdy úplně nevyhasly. Moje jméno je víc vzrušující než já. Akilah byla výjimečná a já byla v pohodě, a to byl ten problém.

Pořádně jsem se s ní začala bavit až v létě, kdy jsme obě dostaly brigádu v Guffy's, naší místní zmrzlinárně. Mají dvaatřicet domácích příchutí a v okolí prosluli horkou karamelovou omáčkou. Když řeknete, že chcete kornout „s horkým spodkem“, část karamelu naližeme na dno kornoutu a všichni kromě nás se zasmějí, protože když to slyšíte po tisíci, napadne vás strčit ruku do vaflovače, jen abyste zase něco ucítili.

Netušila jsem, že ve zmrzlinárně bude brigádníčit i Akilah, dokud jsem nepřišla na druhou směnu v tričku pokrytém kočičími chlupy (což mi prošlo, když jsem si vzala zástěru s logem Guffy's) a extrémně trapných šortkách (protože mě zákazníci viděli jen od pasu nahoru). Ona stála za pultem v blankytně modrém overalu a zástěře, nabírala rybízovou zmrzlinu a její úsměv by dokázal pohánět elektrárnu. Když jsem ji uviděla a uvědomila si, že budeme brigádníčit společně, úplně jsem zkameněla. Byla to ta nejúžasnější věc, která se mi do té doby stala. Byly z nás kolegyně; dva večery v týdnu a jeden celý den o víkendu jsme měly být za malým pultem jen my dvě. (Alespoň do té doby, než jsem zmanipulovala rozvrh tak, abychom měly všechny směny společně. Udělala jsem si z toho misi.)

Tehdy jsem Akilah pořádně poznala. Konverzace s ní plynula úplně hladce. Když řekla, že se jí líbí nějaký seriál, doma jsem si ho

pouštěla, dokud mi nevyschly bulvy. Když se jí líbila nějaká písnička, stala se mým soundtrackem. Občas můj mozek otevře komůrku a rozkáže „naplň mě“. Neříkám, že vím, co dělám – říkám, že svůj mozek dokážu naplnit jako kbelík a přenášet informace z místa na místo a většinou mi nevytečou. Nevím, jestli to znamená, že jsem chytrá. Ale rozhodně to pomohlo, že když jsem si chtěla mít s Akilah o čem povídat.

„Víš, co je moje nejoblíbenější vůně?“ zeptala se mě jednou, když bylo ve zmrzlinářství mrtvo a my čekaly, až si nějaký zákazník přijde pro horký spodek. „Petrichor.“

Už jsem se chystala otevřít pusu a říct *vůně létajícího dinosau-
ra*? Ale něco mi říkalo, abych ji zavřela a raději zasněženě přikývla. (Měla jsem na mysli *pterosaura*, což musíte uznat, že je docela blízko.)

„Pach půdy krátce poté, co na ni začne bubnovat déšť. Tak se tomu říká. Tě ozónové, zemité vůni. Je to moje nejoblíbenější vůně na světě.“

Ten večer jsem asi šest hodin studovala recenze na vonné svíčky, dokud jsem nenašla nejoblíbenější svíčku s vůní petrichoru. Stála třicet dolarů. Za třicet dolarů byste očekávali kvalitní výrobek, ne? Objednala jsem si svíčku, zaplatila osm dolarů za expresní doručení a vymyslela plán.

Měla jsem totiž ještě jednu práci. Pomáhala jsem se starat o chatu našich rodinných přátel Juana a Carlity u jezera Oneida, asi deset minut od našeho domu. Juan a Carlita učí na Newyorské univerzitě, ale kdysi přednášeli na Syrakuské univerzitě, kde pracuje můj táta. Čas od času sem pořád jezdili, hlavně na víkendy a v létě. Když byli pryč, starala jsem se o dům místo nich. Když bylo potřeba, posekala jsem jim miniaturní trávník. Zalévala jsem květiny, aby neuschly. Všechno jsem lehce oprášila a vyluxovala, spláchla záchody, aby se v nich nekumuloval plyn z odpadních vod, vynesla poštu a obecně udržovala dům při životě. Byla to snadná práce. Zabrala mi jen pár

hodin týdně, a když se mi zachtělo, mohla jsem tam trávit čas a učit se nebo tak něco.

Nebo tak něco.

O tom, jak chalupu používat, jsme se nikdy konkrétně nebavili, ale nikdy jsem s ní nedělala nic divného. Nikdo mi nikdy neřekl: „Nemůžeš si tam udělat rande, Marlow.“ A tak jsem měla pocit, že pokud budu místo užívat zodpovědně a zanechám ho v lepším stavu, než když jsem přijela, o nic nejde. A o nic nešlo. Až do té noci s petrichorem.

Rodiče mi nechali dárkový poukaz do Cheesecake Factory, který vyhráli v tombole. Osm měsíců jsem ho nosila v peněžence, jako by to bylo celé moje dědictví, příliš cenné na to, abych ho hned rozfofrovala. Tohle byla příležitost, o které jsem nevěděla, že na ni čekám. Jednou večer, když jsem doplňovala automat na nealkoholické nápoje, jsem se obrátila na Akilah.

„Mám dárkový poukaz do Cheesecake Factory,“ prohodila jsem a pokrčila rameny. „Potřebuju ho využít. Nechceš...“

Naprázdnou jsem polkla.

„... jít?“

Ohlédla se na mě přes rameno. Zrovna doplňovala polici s polkami.

„Jasně,“ odpověděla. „Přece nenecháme propadnout dobrou dárkovou kartu.“

Už jsem si prostudovala rozvrh a věděla jsem, že ve čtvrtek večer máme obě volno. Přešla jsem k nástěnce a přečetla si ho, jako by to byla úplně nová informace.

„Máme... aha, obě máme ve čtvrtek volno. Máš něco...“

„Nic v plánu nemám,“ odpověděla. „Tak půjdeme. Bude sranda.“

Od té chvíle až do čtvrtka mi každá minuta připadala jako věčnost. Na postel jsem naházela všechny kousky oblečení, které jsem vlastnila, a snažila se vymyslet, co na sebe. K narozeninám jsem dostala broskvově oranžovou puntíkovanou košili (a když přimhouříte

oči, zjistíte, že ty tečky na ní jsou malí koníci). Považovala jsem ji za svou šťastnou košili, i když mi až dosud nikdy žádné štěstí nepřinesla. Někdy prostě musíte věřit ve šťastnou košili. S vlasy jsem zkoušela spoustu věcí, které nikam nevedly. Mám hnědorudé vlasy, jejichž struktura se podle mě dá nejlépe popsat jako nejistá. Jsou vlnité? Jsou rovné? Zůstanou v drdolu? Nevědí. Přestaňte se jich ptát. Když chci tohle, udělají tamto. Nechala jsem je rozpuštěné a dala jim volné pole působnosti.

Vyzvedla jsem ji. Jezdím ve smartu, což je nejmenší auto na celém světě. Je červené, takže vypadá, jako bych se projížděla v kresleném jablku. Zdědila jsem ho po prarodičích, kteří si ho koupili na ježdění po Key Westu, než usoudili, že jim kazí image. Dostala jsem ho, protože ho považovali za rozumný způsob, jak se dostat ze školy a zpět, a protože se nedalo použít k ničemu ani vzdáleně nebezpečnému. Co jsem měla říct na svou zběsilou jízdu ve smartíkovi? *Naskočte si, protože si to budeme valit třicítkou, a rozhodně ne po dálnici.*

Ale bylo to auto, a proto jsem ho milovala. Snažilo se ze všech sil, i když bylo úplně miniaturní.

Akilah měla na sobě bílé šortky a červený top, který byl podle mě nový. Zapletené copánky měla stočené do elegantního drdolu, částečně omotaného červeným šátkem. Akilah byla vždycky hezky nalíčená, ale bylo vidět, že si na make-upu dneska dala obzvlášť záležet, použila kombinaci bílé linky směrem k nosu a tmavší ve vnějším koutku oka, víčka jí zdobily vrstvy žluté a oranžové. Celkos vě to působilo, jako by jí na tváři rozkvetly dva východy slunce.

„Sluší ti to,“ řekla. „Máš pěknou košili.“

Snažila jsem se zachovat klid. Je to dobře? Nebo normálně vypadám tak hrozně, že teď má radost, že jsem se pokusila trochu zkulturnit?

Dost často se stydím být sama sebou, ale toho večera, když jsem vešla do Cheesecake Factory s Akilah Jonesovou po boku, jsem měla pocit, že poprvé naplno a úplně vstupuji do lidské společnosti. Byla

jsem tou nejlepší verzí sebe sama, sršela jsem sebevědomím, které jsem nikdy předtím neměla. Nečekala jsem, že všichni povstanou a budou tleskat, ale kdyby to udělali, přijala bych to bez výhrad. Mělo by to smysl.

„Nejradši si dávám předkrmy,“ prohlásila, když jsme se dívaly do jídelního lístku. „Co kdybychom si jich pár objednaly a podělily se?“

Dělit se o jídlo znamená, že se večer vyvíjí dobře. Žádné moje jídlo tady a její tamhle. Ale *naše* předkrmy, které si vychutnáme společně. Objednaly jsme si plný stůl sendvičů, krabích koláčků, masových šátečků a pikantního smaženého kvěťáku.

„Připadám si trochu trapně,“ začala, „ale něco pro tebe mám. Víš, jak jsme si tenkrát povídaly kosmetice...“

No, Akilah povídala o kosmetice. Já řekla, že se neumím líčit, že špatně používám stíny na oči, že nikdy nevím, co s polovinou barev v paletce, a celkově jsem bědovala nad svojí neschopností.

„... a došlo mi, jaký odstín rtěnky se k tobě dokonale hodí. Na...“

Sáhla do velké červené kabelky a vytáhla z ní zlatou tubu. Sunula víčko a posunkem naznačila, abych jí podala ruku. Dlaně jsem měla studené, jak jsem svírala skleničku, a nechtěla jsem jí podávat lehce mokrou a ledovou ruku, ale zároveň jsem jí chtěla dát ruku i všechno ostatní. Natáhla jsem ruku, ona ji chytla. Držela ji, moje dlaň se dotýkala její (tak hřejivé a hebké), pak mi na hřbetu ruky jemným tahem rtěnky nakreslila tlustou čáru. Byl to veselý, zářivě růžový odstín, nic, po čem bych sáhla, ale hezky se na ni dívalo.

„Půlnoční růže,“ pronesla. „Říkala jsem si, že by se k tobě hodila. Líbí se ti? Protože jsi říkala, že ti přijde, že máš tenké rty... Já si to nemyslím, ale přišlo mi, že by ti slušela.“

V hlavě mi vířilo. Akilah Jonesová se mi dívala na rty. Koupila mi rtěnku.

Budeme se *líbat*.

Akilah Jonesová mě chce políbit a já se pak vznesu na oblohu a budu stoupat výš a výš, plácnu si s Mezinárodní vesmírnou stani-

cí a vydám se do nejvzdálenějších končin vesmíru. Nic nebylo skutečné, a přesto byly všechny ty příběhy pravdivé. Takhle se lidé cítí, když je zasáhne šíp lásky. Cítila jsem, jak mi pronikl temenem hlavy a poněkud neohrabaně vyletěl pravým bokem. Skoro neznatelně jsem nadskočila.

„Je to v pohodě?“ ujišťovala se. „Nemusíš si ji nechávat.“

„Ne! Ne. Ne. Je skvělá. Já...“

„Vyzkoušej si ji.“

Nešikovné šmátrání po telefonu, pohled na můj vlastní směšný obličej na displeji, když jsem si nanášela rtěnku na rty. Akilah si omotala ubrousek kolem prstu a nehtem mi jemně očistila okraje.

„Ta barva ti sluší,“ konstatovala. „Vypadáš úchvatně. Teda, to vypadáš i bez ní, ale...“

Moje skutečné, biologické srdce se doslova chystalo explodovat. Každou chvíli mi zlomí žebra a zaplaví hrudník krví. Přinutila jsem se mluvit a modlila se, abych se z té prudké záplavy emocí nepozvracela.

„Líbí se mi. Žeru ji. Chci říct, žeru tu barvu.“

Zvonivě se rozesmála a já se dokázala ovládnout a udělat další krok.

„Chodím uklízet do jedné chaty u jezera,“ prohodila jsem. „Můžu tam vyrazit, kdykoli mám chuť. Nechtěla by ses tam podívat nebo tak něco...?“

V pauze, než odpověděla, jsem stihla žít i umírat. Nakonec se ale Akilah usmála. „Jasně. Proč ne.“

Účet. Dárková karta. Kodrcání se ve smartu k jezeru. Začalo pršet. Smartík nemá rád déšť, protože je maličký jako pavouček a bojí se, že ho spláchne. Nevím, jak jsem řídila, protože se mi třásly ruce a volant jsem svírala tak silně, že se divím, že nepraskl. Dala jsem si záležet, aby bylo v domě uklizeno a aby polštáře na podlaze v malém obýváku byly srovnané přesně tak, jak mají být. Ujistila jsem se, že mám telefon správně připojený k reproduktorům, proto-

že měly tendenci se náhodně odpojovat. Naplánovala jsem playlist podle všeho, co kdy zmínila o hudbě, kterou má ráda. Petrichorovou svíčku jsem umístila na stolek u okna, aby na nás mohla vát její vůně. Zatímco se Akilah rozhlížela po útulném obývacím pokoji, rozechvěle jsem svíčku zapálila.

„Jednou jsi říkala, že máš ráda vůni petrichoru, tak jsem koupila tohle,“ prohodila jsem tím nejnonšalantnějším tónem, kterého jsem byla schopná.

Akilah se otočila, aby zjistila, o čem mluvím. Upřela pohled na malý záblesk světla. Plamínek vlivem vánku z pootevřeného okna povážlivě zaplápolal, pak se ale rozhořel naplno. Vůně začala rozkvétat.

„Panebože,“ vydechla. „Marlowe, to je...“

Ale ne. Ale ne. Co? Co?

„... boží. Tohle je to nejlepší první rande, na kterém jsem kdy byla.“

Rande.

Musela jsem si sednout, protože jsem se už neudržela na nohou. Akilah se posadila na polštář vedle mě. Pršelo a hřmělo – znamení! – a v místnosti se vznášela vůně petrichoru.

„Jsem vážně ráda, že jsi mě pozvala na rande,“ přiznala Akilah. „Protože jsem se snažila sebrat odvahu pozvat tě sama.“

Líbání je divné. Když se nad tím konceptem zamyslíte, je to tak trochu nechutné. Rozhodně by to nemělo fungovat. Mělo by existovat něco elegantnějšího než oždibování cizího otvoru na mluvení a jezení (jsem hotová básnířka; dejte vědět, jestli chcete napsat valentýnku). Ale jakmile jsem ucítila ten drobný závan vzduchu z jejích nosních dírek, když se přiblížila, jakmile jsem vdechla vůni jejího šamponu, dotkla se chladivé hebkosti její tváře a ucítila její rty na svých... jako by mi celé tělo zkapalnělo. Začala jsem svou cestu k Mezinárodní vesmírné stanici. Astronauti každou chvíli za oknem uvidí Marlow Wexlerovou, jak se vznášá ve vzduchoprázd-

nu. Ztratila jsem pojem o čase; vím jen, že se naše končetiny propletly a my padly zpět na polštáře na podlaze. Radost z pohledu na ni přebila jen euforie z toho, že jsem se k ní tiskla blíž a ona ke mně. Přetočila mě mírně na záda a najednou se tyčila nade mnou. Všechno zářilo – i přes zavřená víčka jsem cítila, jako bychom společně vytvářely světlo. A teplo. A drobné praskající zvuky. Vzdáleně jsem si uvědomovala, že do místnosti vstoupila nějaká velká oranžová věc. Ve stavu blaženosti jsem ji přijala s otevřenou náručí. *Jasně, ty nová zářivě oranžová věci, pojď se s námi pobavit. Všechno je perfektní, všichni, a ano, i ty, oranžová věci. Svět je teplý a nádherný a...*

Najednou se Akilah odtáhla a začala ječet.

Ten velký oranžový kamarád – návštěvník v naší bublině vášně – byl ve skutečnosti ohnivý pás, který se rozvinul kolem malého stolku, na nějž jsem položila svíčku, a cestou ke stropu požíral vlající záclony.

Ráda bych vám řekla, že jsem byla galantní a zachovala ledový klid, že jsem Akilah odstrčila za sebe, abych ji ochránila před plameny, že jsem zaběhla do kuchyně pro hasicí přístroj, protože Juan a Carlita jsou zodpovědní lidé, kteří by měli mít hasicí přístroj a logicky by ho měli v kuchyni, a že jsem vtrhla zpátky do obýváku, uhasila záclony a vyvedla Akilah ze dveří a že ona vykřikla: „Marlow, zachránila jsi dům i můj život!“, a pak jsme se za svitu měsíce u jezera líbaly, a že se téhle historce budeme smát s vnoučaty.

Až na to, že vůbec.

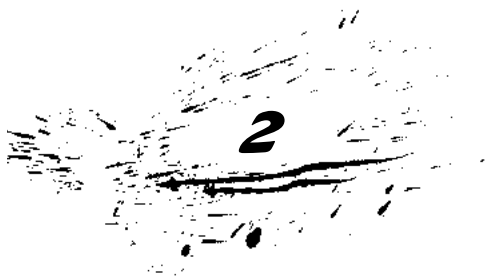
Vzpomínám si, že jsem pobíhala kolem a opakovala: „Musíme to uhasit, musíme to uhasit,“ zatímco mě Akilah vystrkovala ze dveří a volala hasiče.

Vzpomínám si, že jsem se snažila naplnit květináč vodou z jezírka pro ptáčky a zapomněla jsem, že květináče mají na dně díry a že v ptačích jezírkách není dost vody na to, aby uhasily požár v domě.

Vzpomínám si, že jsem zvažovala, že naskočím do svého smarta a rychlostí třicet kilometrů za hodinu vyrazím do Kanady, kde začnu nový život.

Vzpomínám si, že jsem stála na malém kousku trávy a střídavě vzlykala a popotahovala, zatímco Akilah mávala na hasičské auto a křikem varovala sousedy, kteří všichni vyšli ven a sledovali, jak z boku domku šlehají plameny.

Tady část večera věnovaná rande skončila.

Nerada lžu. Stejně by mi nikdo nevěřil. Tak to se lží bývá – jde přinejlepším o dočasné opatření. Pravda vždy vypluje na povrch. Ten oheň se nevplížil dovnitř. Přinesla jsem ho já v podobě svíčky.

Zpočátku panoval zmatek, co jsme tam my dvě dělaly, protože nejsme Juan a Carlita Manzano-Solisovi, profesori Newyorské univerzity, ale dvě plačící teenagerky, které si utíraly nos do ubrousků s logem Guffy's. Mezi čím dál tím žalostnějšími vzlyky jsem vysvětlovala, že se o ten dům starám, vzala jsem tam Akilah na rande a koupila jí tuhle speciální svíčku a že je mi to opravdu, ale opravdu moc líto. Hasiči nám oběma přinesli deky a zavolali Juanovi a Carlitě. Přijeli moji rodiče. Přijeli její rodiče. Přijeli všichni – hasiči, policie, záchranáři, sousedé, úplně cizí lidé, kteří chtěli jen natočit, jak dům hoří, a zveřejnit video na internet. Byla to událost léta. Měli jste tam být.

Lidé, co požár vyšetřovali, na základě našich informací a toho, co zjistili, potvrdili, že svíčka explodovala. To, jak jsem zjistila na základě tisíců vyhledávání na Googlu, které jsem od té doby provedla, svíčky občas dělají. Ne často, ale občas.

Proto jsem chtěla, abyste věděli, že jsem za ni vysolila třicet dolarů. Očekávala jsem kvalitní výrobek s příjemnou vůní. A abych svíčke nekrivdila, voněla krásně, dokud nevybuchla.

Požár zničil jednu stranu domu. To, co neshořelo rovnou, bylo poškozené kouřem a vodou. Kdyby nepršelo, nejspíš by to celé lehlo

popelem. Juan a Carlita přijeli z New Yorku, aby si prohlédli ohořelé zbytky svého štěstí. Zнала jsem je většinu života – táta se s nimi seznámil, když mi byly tři nebo čtyři roky. Jsou pro mě něco jako teta a strýc, takže k tomu přistoupili až neuvěřitelně velkoryse. Byla to nehoda, řekli. Jsme rádi, že jsi v pořádku, řekli. Domy se dají nahradit, ale lidé ne, řekli.

To ale neznamenalalo, že říkali: „Skvělá práce, Marlowe! Dokázala jsi to! *Podpálila jsi dům!*“ Juana a Carlitu u očividně mrzelo, že přišli o dům. Jejich tón zněl roboticky. Přišli se ujistit, že se mi nic vážnějšího nestalo, a dát nám vědět, že podle hasičů šlo o nehodu. Předpokládala jsem, že to znamená, že mě obviňují, ale ti dva absolvovali tolik terapeutických sezení, že všechny špatné zprávy přisuzovali rozmarům vesmíru (Takhle funguje terapie?). Nezdrželi se dlouho a já jsem neměla odvahu zvednout hlavu a podívat se jim do očí, protože jsme všichni věděli, že ačkoli jsem *technicky vzato* v domě být mohla, ve skutečnosti jsem tam neměla co pohledávat. To, co jsem udělala, nebylo košer. Využila jsem situace a teď z jejich domu zbyly ohořelé trosky.

Po dvou dnech volna jsem se s Akilah objevila na směně v Guffy's. Měla jsem na sobě jednu z tátových starých mikin s kapucí, ve které jsem vypadala tak trochu jako terorista, ale aspoň jsem si mohla schovat obličej. Nasadila jsem si sluchátka, vyrazila dozadu do skladu a pustila se do práce, které jsme se vždycky vyhýbaly, jako třeba inventura zásob v baru s polevami. Tu jsem měla za chvíli hotovou, takže jsem si začala vymýšlet nové úkoly. Uspořádala jsem nádoby podle velikosti, otřela police a stěny dezinfekcí a vyřadila se se štítkovačem. Ve skříni s dezinfekcí a štítky jsem se relativně bezpečně mohla utápět ve vlastní bolesti; vycházela jsem ven, jen když se udělala fronta, jinak jsem se schovávala jako ghúl.

Akilah se starala o zákazníky. Nemohla jsem s ní mluvit. Několikrát, když jsem vyšla zezadu, abych pomohla, si mě někdo všiml a tičným hlasem prohodil něco osobě stojící vedle. Samé pohledy a še-

pot, zběsilé zvuky ťukání do telefonů. Po městě se šířily zprávy, že se žhářka vrátila do Guffy's. Netuším, jak se to tak rychle rozkřiklo, ale drby se vždycky šíří jako požár ne? Haha, *požár*. Aspoň všichni věděli, že za to můžu já a ne Akilah. To já měla klíče. Já přinesla svíčku.

Žádosti o horké spodky nebraly konce a obvykle je následovalo tlumené pochechtávání. Mrkla jsem na telefon a všimla si, že mi pod příspěvky začali náhodní lidé nechávat komentáře s emotikony ohně, GIFy z filmu Žhářka nebo meme s děsivě se usmívající holčičkou, za kterou hoří dům.

Přepnula jsem si profily na sociálních sítích na soukromé.

Na konci směny jsme si mlčky rozebraly bezplatné zaměstnanecské kopečky (měly jsme nárok na jeden střední kelímek za směnu, což je pravděpodobně nejlepší pracovní benefit na světě). Akilah si dala mátovou s kousky čokolády, já si jako symbolické gesto vzala čokoládovou s marshmallows, i když mám nejradši vanilkovou s arašídovým máslem.

„Já, no...“ začala, když jsme zavřely a zamkly za sebou dveře. „Seš...“

Zatáhla jsem za šňůrky mikiny a zmizela ve své kapucové jeskyni.

„Oukej? Fajn, ehm... Já... tenkrát, když jsme byly v Cheesecake Factory, jsem si všimla, že nabírají lidi. Přihlásila jsem se a dnes ráno mi volali. Jdu na pohovor. Dávají se tam lepší dýška. A šetrím si na novou klávesnici...“

Přišlo mi, že se svět roztočil do prázdných hlubin mého kelímku se zmrzlinou. Chápala jsem. Měly jsme jedno rande a já podpálila dům. Proč by se ona – nejkrásnější holka, jakou jsem kdy viděla – chtěla vázat na přítelkyni kvazižhářku?

„To je super,“ odtušila jsem. „Hodně štěstí.“

Pak jsem nasedla do svého maličkého auta, rychlostí třicet kilometrů v hodině dojela domů a zůstala tam.

Druhý den a pak ještě ten následující jsem do práce zavolala, že jsem nemocná. Zašila jsem se do svého pokoje, zavřela dveře a vy-

ghostovala svět. Někde tam venku mě vyhazují z Guffy's, protože jsem nepřišla. Vina se vršila na vinu. Vinu za to, že jsem využila Juana a Carlitu. Za ten požár, i když to byla nehoda. Za ignorování zpráv. Za to, že jsem nepřišla na směnu. Že jsem selhala jako dce-
ra. Že se cítím provinile. Tíha toho všeho mě dusila, a stejně se mi zdálo, že přivolávám další vinu. Byla jsem jako ten chlápek v čarodějnických procesech, kterého obvinili, že je čarodějnice, a pak ho skřípli mezi těžkými kameny, aby ho donutili se přiznat, a jedině, co ten chlápek kdy řekl, bylo: „Přitlačte“. Něco takového, ale pro ubožáky. Byla jsem sběratelka viny.

Moje záchranné lano se objevilo z nečekaného místa. Po několika dnech sebevyhnanství mě máma vytáhla z pokoje. Měli jsme návštěvu v podobě vyučující dějepisu. Společně seděli u kuchyňského stolu a popíjeli horké jablko. S Gibson jsem vycházela dobře – bydlela kousek od nás a dala mi bonusové kredity za dobrovolnou četbu. Ale netušila jsem, co teď dělá u nás v kuchyni.

(Tady bych ráda podotkla, že mám i další kamarády než *vyučující dějepisu*. Ale přišla jsem vám říct, co se stalo v Jitřním domě, a moji přátelé v tom nehrají roli. Stačí, abyste věděli, že existují; celé tři roky poslouchali, jak básním o Akilah, a teď je ghostuju. To je na vyprávění příběhů to nejtěžší – nemůžete říct všechno. Musíte vybrat to, co je důležité, a utvářet příběh podle faktů, nebo alespoň podle faktů, jak je chcete mít. A teď zpátky k vyučující a horkému jablku.)

Následovalo obligátní „Jak se máš?“, na což jsem něco zamumlala. Pak přešla přímo k věci. „Poslyš,“ začala, „co kdybys odsud na chvíli vypadla?“

Na chvíli vypadnout znělo jako nadějný začátek, zvláště pokud by to znamenalo poslat mě na průzkumnou misi na Mars s jednou bramborou a dopisem na rozloučenou.

„Mám kamarádku na katedře historie na Syrakuské, bydlí na severu státu v Clement Bay. Pracuje na dějinách místa zvaného Jitřní dům. Slyšela jsi o něm někdy?“

Měla jsem jen matnou představu, a tak jsem zavrtěla hlavou.

„Je to sídlo postavené na jednom z Tisíce ostrovů, na místě zvaném Ralstonův ostrov. V rodině, která ho vlastnila, došlo k tragédii, takže ho ve třicátých letech opustili a od té doby je prázdný. Teď ho prodali nějaké společnosti, ale Belindě se podařilo přimět je, aby souhlasili s tím, že tam na jedno léto pustí veřejnost. Žije tam skupina místních teenagerů, kteří tam pracují jako průvodci. Chybí jí jeden člověk a potřebuje někoho, kdo se rychle učí. Na mysli mi hned vytanulo tvoje jméno. A napadlo mě, že bys ráda...“

„Vypadla z města?“ dořekla jsem.

„Strávila zbytek léta na krásném ostrově jako průvodkyně. Je tam laguna na koupání, jídlo je v ceně. Plat je... odpovídající. Asi tolik, kolik jsi vydělávala v Guffy's. Ale je to dobrá příležitost a dost by to mé kamarádce pomohlo. Jestli jsi pro, můžeš hned vyrazit. Sice budeš muset hodně rychle nastudovat materiály, ale myslím, že by tě to mohlo bavit.“

To silně kolidovalo s mými novými plány na léto, které byly: za prvé schovávat se doma; zadruhé vypařit se.

Ale co jiného jsem měla dělat? Přišla jsem o holku svých snů. Neměla jsem práci. Kdo by mě teď zaměstnal? Rodiče by mě nechali marinovat se v sebelítosti ještě tak maximálně tři dny, než by na mě začali tlačit, abych začala něco dělat. Brigáda někde daleko byla asi ta nejlepší nabídka, kterou jsem mohla dostat.

„Jasně,“ řekla jsem a přinutila se k úsměvu. „To zní skvěle.“

8. ČERVENCE 1932

Clara Ralstonová rozlepila víčka a zasténala. Uvažovala, že se vyzvrací a párkrát se pokusila odříhnout, načež zjistila, že žaludek nemá na vodě. Byla to přinejlepším kocovina střední úrovně. Podle hodin na nočním stolku bylo 7:26. Vyskočila z postele, postříkala si obličej a podpaží vodou, pak si natáhla dlouhé bílé šortky a bílé tričko s krátkým rukávem a límečkem s velkým zlatým R vyšitým na náprsence.

Clara byla tanečnice s hbitýma nohama a výjimečným citem pro rovnováhu. Rychle seběhla schody, brala tři najednou, sklouzla po vykládaných parketách vstupní haly a vešla do snídaňové místnosti, kde její rodina seděla nad jogurty. Vrhla se na židli právě ve chvíli, kdy hodiny ukázaly 7:31.

„Jdeš pozdě,“ oznámil jí otec s úsměvem. Měl své železné zvyky, ale tohle byla v zásadě součást rituálu. Clara vždycky přicházela poslední. Obvykle to stihla těsně předtím, než se minutová ručička pohnula. Její příchod byl znamením, že se rodina může pustit do snídaně.

Na jejím místě vždy čekal talíř čerstvého jogurtu s nějakým druhem ovoce – v tomto případě s vařenými oSTRUŽINAMI. Jogurt byl neoddiskutovatelnou součástí každého jídla. Lidé z hnutí za přírodní stravu byli posedlí trávením a jogurt považovali za nezbytný pro život. Když byla Clara malá, myslela si, že pokud ho nebude jíst kaž-

dý den, doopravdy zemře. Když se poprvé ocitla na internátní škole a rozhlédla se po talířích svých spolužáků, které přetékały slatinou, párky a palačinkami zalitými sirupem, byla v šoku. Nikde žádný jogurt, kromě těch před ní, Victory a Unity. V tu chvíli si poprvé uvědomila, že její rodina má trochu zvláštní zvyky a že si tím přízeň svých spolužáků nezíská. Po týdnu Clara poprvé přešla na palačinky, masovou klobásu a cukr. Stala se vyznavačkou všeho sladkého a masitého.

Clare se podařilo do sebe nasoukat jogurt bez větších známek odporu ze strany jejího těla. Ve skutečnosti měla pocit, že jogurt má na její stav blahodárné účinky. Byla o něco živější než při příchodu. Zadívala se na krajkové závěsy, které se jemně vlnily v oknech snídaňového pokoje. Hlava jí začala rytmicky pulzovat. Pozorovala Faye, jak se probírá poštou. Než se provdala za jejich otce, byla zpěvačkou a každý den dostávala korespondenci od svých přátel z města, kteří ji zasvěcovali do všech broadwayských drbů. Clara pokaždé pocítila záchvěv žárlivosti. Ona žádnou hromadu dopisů od herců a tanečníků na denní bázi nedostávala, a ani je nikdy dostávat nebude, pokud se nevrátí do města a nezačne se pořádně věnovat tanci. Každý den, kdy nebyla v New Yorku, byl další promarněný den, další promarněná příležitost.

„Nuže dobrá,“ začal její otec. „Volal mi reportér a fotograf z magazínu *Life*. Jejich loď vyplouvá z Claytonu v osm, takže se s nimi sejdeme u přístavu. Chtějí si vyfotit naše ranní cvičení. Takže tady skončíme o minutu nebo dvě dřív.“

Jistě. Reportáž pro magazín *Life*. To se jí podařilo vytěsnit.

„Co o nás chtějí vědět?“ zajímala se Unity.

Unity. Po ránu celá zářila. Nikdy neměla kocovinu. Věřila všemu, co otec řekl. Byla to hodná holka, která byla ráda na ostrově, daleko od všech ostatních. Bylo to pro ni jednodušší. Pro všechny to bylo jednodušší. Tedy pro většinu z nich. Ne pro Williama, který teď seděl naproti Clare a díval se na ni skrz své dlouhé světlé řasy. Napůl

se na něj usmála a udělala gesto značící dávení. Protočil oči v sloup a potlačil smích.

„Naše zvyky,“ odpověděl otec. „Naše rodinná struktura. Výhody zdravého jídla a cvičení a podobně. Jezte!“

Působil neklidně. Zjevně byl nadšením bez sebe, že se o něm bude psát v nějakém magazínu. Faye jeho nadšení nesdílela, ale přece jen to není její magazínová premiéra. Objevila se i na obálkách. Faye se vzdala tolika věcí, a kvůli čemu? Zodpovědnosti za šest dětí, daleko od honosného života, aby mohla sedět na ostrově, jíst jogurt a celý den mluvit o dobrém vychování a trávení. Clara nad tím nesměla příliš dlouho rozjímát, jinak by se rozzuřila; jak se Faye *opovažuje* odejít z Broadwaye. Clara by to neudělala, to bylo jisté. Zarylaby se drápy do jeviště a už by ji nikdy nedostali pryč.

Když byly misky prázdné, Phillip gestem naznačil, že mají povolení odejít od stolu. Clara se naposledy dlouze napila vody, odstrčila židli a vyšla s Edwardem ven.

„Dneska jsme asi okrasní poníci,“ řekla mu. „Přijdou se podívat, jak tu klušeme.“

„Protože jsme výjimeční,“ řekla Unity za jejich zády.

„Protože jsme exoti,“ oponoval Edward.

Clara se zakřenila. Díky bohu, že si to nemyslí jen ona.

U velkého přijímacího mola, které málokdy někoho přijímalo, stálo šest starších Ralstonových dětí plus Phillip a Faye. I když měli příležitostné hosty, nestýkali se s nimi jako s nikým jiným tady na ostrovech, v milionářské osadě. Celý den připlouvaly a odplouvaly lodě od domů jejich sousedů, plné lidí, kteří se smáli, zpívali, hráli hudbu. Z jiných ostrovů se hluboko do noci linula hudba orchestrů. Byl slyšet smích.

Hedvábím vyzdobené hostinské pokoje, noblesní jídelna či prosluněný snídaňový salonek v sídle Ralstonových navštívil jen málokdo. Občas přišli na tenis nebo se poradit s otcem, ale většinou v Jitř-

ním domě nikdo nezůstával přes noc, ne tak jako v ostatních velkých domech u řeky. Všichni kromě Phillipa věděli proč – lidé nesnášeli místní jídlo. Návštěvníci se možná obešli bez koktejlu a při snídani si mohli soukromě nechat na pokoj připravit kávu, ale rodinná jídla byla nesnesitelná. Možná se jim také nezamlouval dům se sedmi dětmi a pevným rozvrhem a doktorova posedlost cvičením. Možná byli Ralstonovi prostě příliš... výjimeční, jak si myslela Unity.

Jenže ve skutečnosti byli příliš divní.

Měli však všechny věci, kterými mohli na lidi zapůsobit, i když je k tomu účelu nepoužívali. Clara sledovala, jak si oba příchozí prohlížejí kamennou loděnici, lagunu s černými labutěmi, fontánu a mohutný dům, který se nad nimi všemi tyčil.

„To je ale překrásný pohled,“ poznamenal reportér. Bylo snadné poznat, kdo je reportér a kdo fotograf, protože jeden z nich ochotně nesl dvě tašky s vybavením a kolem krku se mu houpal fotoaparát. Byl plně připravený Ralstonovy pečlivě zdokumentovat.

„Ano, ucházející, že?“ Phillip Ralston se otočil a zahleděl se na Jitřní dům, jako by se mu připlížil za zády.

„Řekla bych, že je mnohem víc než ucházející.“

Proběhlo vzájemné představování, během něhož fotograf z přístaviště pořídil několik snímků domu, pak se společně vydali na trávník. Tam párkrát vyfotil Faye, která vypadala elegantně, což znamenalo, že Faye vypadala jako Faye, a pak rodina zapózovala v řadě v bílých cvičebních stejnokrojích.

„Jste všichni podobně vysocí,“ řekl fotograf, „takže myslím, že otec a matka by měli stát uprostřed. Dívky na jedné straně, chlapci na druhé.“

Nechali se vyfotografovat, jak se rozcvičují a pouštějí se do krátkých sprintů. Cvičení kvůli návštěvníkům netrvalo obvyklou hodinu. Zaměstnanci přinesli rodině studenou zázvorovou vodu a jablečný džus, navíc konvici kávy pro hosty, a všichni se společně posadili na mohutnou verandu lemující dům.

„Tolik lidí dojíká příběh o tom, jak jste si tyto děti osvojil,“ začal reportér. „Mohli byste mi o tom něco povědět, vlastními slovy?“

„Nuže.“ Phillip se nadechl a láskyplně se rozhlédl po dětech. „Moje lékařská specializace je porodnictví. Během Velké války jsem odjel do Anglie, abych poskytl pomoc, a to jak finanční, tak lékařskou. Podařilo se mi pomoci financovat některé kliniky. A vzhledem k tomu, že v bitvě bylo zraněno nebo zabito tolik mužů a mnoho lékařů muselo pomáhat raněným, zjistil jsem, že nejužitečnější jsem při porodech. Moje starší děti se narodily v podmínkách, které byly až příliš běžné – otcové odjeli do války, případně zemřeli, matky s dalšími dětmi byly doma bez peněz a podpory. Vedl jsem porod všech šesti dětí a s požehnáním jejich matek je adoptoval. Clara přišla jako první. Pak William, Victory, Unity, Edward a Benjamin přišli na řadu o pouhých šest měsíců později.“

Clara se přinutila k úsměvu. Žluč v hrdle sklouzla zpátky dolů.

„Stát se během tak krátké doby šestinásobným otcem, bez matky dětí...“

„Moje sestra Dagmar...“

Jako na zavanou se objevila teta Dagmar, oblečená v černých letních šatech se vzorem žlutých ptáků a s ladícím žlutým páskem. Teta Dagmar měla přísnější rysy než otec – ostřejší bradu, tenčí rty. Vlasy nosila stočené do elegantních prstýnků. Navzdory tomu, že zbytek rodiny měl zakázáno kouřit, vsunula do dlouhého držáku cigaretu a stříbrným zapalovačem si ji zapálila.

„... byla naprostý dar z nebes. Byla matkou dětí, dokud se neobjevila moje žena Faye, a dodnes je pro ně něco jako kotva.“

Dagmar Ralstonová dlouze potáhla. Nebylo jasné, co si představuje pod pojmem kotva. Faye Ralstonová si rozpačitě uhladila cvičební úbor.

„To od vás bylo moc hezké,“ podotkl reportér.

„Mám ráda děti,“ odpověděla Dagmar prostě.

Zevnitř se ozval uši drásající výkřik a pleskání chodidel. Z domovních dveří se vyřítíl Max Ralston na dřevěném poníkově.

„Můj nejmladší syn,“ řekl Phillip a vstal. „Plný energie. Natěšený na návštěvu.“

Max byl tak nadšený, že proběhl přímo kolem skupiny, uháněl po schodech dolů na trávník a celou cestu křičel. Jeho vychovatelka za ním spěchala způsobem, který naznačoval, že se snaží neběhat, pokud to není nezbytně nutné.

„Sotva odrostlá batolata,“ prohodil reportér s úsměvem. „Muse-lo toho být hodně, když jste jich v tomto věku měl šest najednou...“ Kývl na shromážděné. „Musel to být chaos.“

„Kupodivu nikoli,“ opáčil Phillip. „Všichni byli i tehdy velmi disciplinovaní. Spořádaně se řadili do fronty, odříkávali učivo, dotýkali se prstů na nohou a plavali kolečka.“

„Což, jak se zdá, dělají dodnes.“

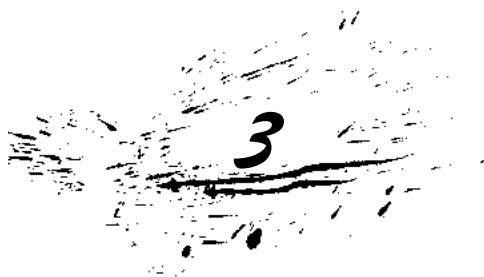
„Je to tak.“ Phillip vrhl rychlý pohled směrem k Maxovi a jeho vychovatelce. Honička pokračovala přes spodní část trávníku. „Moje dcera Clara je nejsilnější plavkyně z celé skupiny. Její čas nikdo nepřekoná. Dokáže doplavat ke břehu a zpátky, přes proud Svatého Vavřince. Je naprosto výjimečná. Pracujeme na tom, aby se dostala na příští olympiádu, i když ona by se raději soustředila na tanec. Vlastně, Claro, proč si neoblékneš plavecký úbor? Nebo třeba taneční? Co by bylo lepší?“

„Myslím, že tanec,“ pronesl fotograf.

„V tom případě se převlékni do tanečního. Pojďme do domku pro děti a ukážete, co umíte.“

Clara se strnule usmála, zvedla se ze židle a odešla. Když byla těsně z dohledu reportéra, pozvracela se na trávník.

Je čas zatančit před kamerou.

Na rozdíl od spousty lidí v mém okolí se nepovažuji za říční krysu.

V horní části státu New York, kde žijeme, se nachází řeka Svatého Vavřince – mohutná, hluboká řeka, která tvoří přírodní hranici mezi Spojenými státy a Kanadou. Je to hlavní plavební kanál, a co víc, je to styl života. Lidé na řeku nedají dopustit, protože je obrovská, hluboká a průzračně čistá. Všechno je řeka a řeka je všechno. Lidé nosí trička s nápisem, jak moc řeku milují. Všichni tam mají lodě, rybaří, plavou a jezdí na vodních skútrech. Pokud patříte k lidem, kteří žijí životním stylem Svatého Vavřince, jste říční krysa. Nevím, proč si jako výraz vybrali právě krysu. Nejsem si jistá, co jsem v tom případě já. Suchozemské saranče? Každopádně kolem řeky se toho hodně nadělá.

I když bydlíme jen asi dvě hodiny cesty, byli jsme tam jen jednou, a to když jsem byla ještě malá. Moje máma je učitelka angličtiny a táta se zabývá socioekonomickým výzkumem, takže jezdíme na místa, kde všichni hodně čtou, nebo k prarodičům na Floridu, kde si sice pořád hodně čteme, ale děláme to ve společnosti někoho, kdo jako zvukovou kulisu pouští klasický rock, nebo nás v případě leguána nehybně pozoruje.

V řece Svatého Vavřince, v úseku, kde jsou obě země na dosah, se nachází oblast přezdívaná Tisíc ostrovů, i když vám tam každý řekne, že čítá hodně přes 1 800 ostrovů. Velkých je ale jen pár, většina

je až komicky malá. Aby vás klasifikovali jako ostrov, v zásadě vám stačí být nad vodou, obklopení vodou a mít jeden strom. Počítá se i to, že jste strom měli kdysi. To bylo to jediné, co jsem si z naší cesty pamatovala: malé plivance země, na kterých jsou jako bonbony rozetá malé domky, obklopené vodou zelenou jako nápojové sklo.

Dálnice vedla rovnou do Clement Bay, nejbližšího města k Jitřnímu domu. Clement Bay je turistické městečko s jednou hlavní ulicí vedoucí přímo podél břehu plnou butiků a restaurací. Měla jsem nastoupit na loď u Uncle Jim's River Cruises, na opačném konci ulice. Uncle Jim's byl dost velký podnik provozující několik vyhlídkových lodí a výletních lodí na noční plavby. Rodiče mi koupili lístek za šestnáct dolarů a pomohli mi odtáhnout dva kufry do fronty k turistům. Naši mi nabídli, že se svezou se mnou, ale já usoudila, že bude nejlepší, když prostě nastoupím na loď a pojedu. Působí divně, když se první den na letní brigádě objevíš s rodiči. Když se fronta dala do pohybu, překvapivě mě to dojalo, a tak jsem začala táhnout kufry pryč od rodičů. Starší pár ve sladěných tričkách s americkou vlajkou se nechápavě na kufry zadíval, pak si vyměnili nesouhlasný pohled, jako bych je urazila, že jsem si vzala tolik věcí, a ach ty dnešní děti – mají mobily a na vyhlídkovou loď si berou dva kufry.

Jelikož Jitřní dům byla až poslední zastávka, kde lidé mohli vystoupit a hodinu nebo dvě si prohlížet ostrov, musela jsem absolvovat celou vyhlídkovou plavbu. Tisíc ostrovů je nádherné místo. Někde voda modře září jako v nějaké tropické destinaci. Loď obeplula Borovicový ostrov s permanentně ohnutými stromy. Byl tu i Ostrov blafů, který někdo vyhrál v pokeru. Nebo malý skalnatý ostrůvek zvaný Ostrov Willieho Nelsona. Průvodce nám prozradil, že na dně řeky je rozetých zhruba pět tisíc vraků, a že někde na Javorovém ostrově je možná zakopaný zlatý poklad. Vypráví se, že díky téhle části řeky se během prohibice dostalo do Spojených států z Kanady mnoho nelegálního alkoholu, a že pašeráci kamuflovali své lodě a házeli pití do vody v balíčcích, které poté, co vystoupaly na hla-

dinu, někdo vyzvedl a propašoval do země. Prý tu dodnes zůstaly stopy po lahvích a plechovkách od piva.

„Tomuhle ostrovu se říká Tak akorát,“ řekl průvodce, když jsme míjeli ostrov s jediným domem, který tvrdohlavě zabíral každický centimetr půdy, takže kdybyste ze vstupních dveří udělali moc velký krok, skončili byste přímo ve vodě.

„Mělo by se mu říkat spíš Všichni si polibte,“ zamumlala jsem.

Starší pár v tričkách s americkou vlajkou mi věnoval káravý pohled. Opřela jsem se bradou o zábradlí a zmlkla.

Představovala jsem si, jak tu s Akilah trávíme léto, zatímco jsme projížděli elegantními částmi Wellesleyova ostrova, které byly pokryté domy lidí, pro něž je léto sloveso. Ty domy jsem si z dřívějšíka vybavovala – byly obrovské, jako by vypadly z pohádky, s pastelově barevnými omítkami a perníkovou výzdobou. Je vždycky zvláštní, když se taková stará vzpomínka docela dobře shoduje se skutečností.

„Na těchto ostrovech je nepřítelem oheň,“ pokračoval ve výkladu průvodce. „Tady stával majestátní hotel Frontenac, který v roce 1911 vyhořel. Jednomu členovi kapely, která ten večer hrála, upadla zapálená cigareta. Riziko požárů je vážným problémem. Vlastně máme požární člun, který se jmenuje *Poslední šance*, protože když se objeví...“

Zbytek cesty jsem absolvovala se sluchátky v uších.

Pluli jsme po řece, já vehementně ignorovala výklad, až se před námi na malém ostrůvku objevila stavba ne nepodobná menšímu hradu, spojená s hlavní budovou malým kamenným mostem, dlouhým možná metr a půl.

„Naše poslední zastávka,“ oznámil kapitán. „Přímo před námi je loděnice náležející Ralstonovu ostrovu a slavný Jitřní dům. Letos v létě je poprvé otevřený pro veřejnost. Dům byl postavený v letech 1920 až 1922. V létě 1932 ovšem v jeden den zemřely dvě místní děti a od té doby byl zapečetěný. Zůstal ale zachovaný a vy si jej můžete poprvé prohlédnout...“

Vystoupila jsem jako poslední a zacinkala kufry na kolečkách o kovovou podlahu lodi.

„Máš tam hodně věcí,“ podotkl průvodce, když jsem ztěžka přenášela zavazadla přes malou plošinu mezi lodí a přístavištěm a usilovně se snažila neshodit všechno, co jsem měla na léto, do vody.

„Jo, prohlížení památek fakt prožívám,“ ucedila jsem. Dostala jsem instrukce se po vyloďení nahlásit na pokladně. Byla přímo v přístavu, spolu s malou kanceláří americké hraniční kontroly, kterou tvořil jen jeden znuděný chlapík zírající do telefonu. Přistoupila jsem k okénku pokladny.

„Mám pocit, že lístek nepotřebuju?“ pronesla jsem tázavě. „Posílá mě sem profesorka Hensonová? Měla... měla bych tu pracovat?“

Mluvila jsem v otázkách a místo odpovědi jsem dostala jednu otázku nazpátek.

„Ty jsi Marlowe Wexlerová?“

Otočila jsem se a uviděla dívku s bledou pihovatou pletí a hustými rzavými vlasy, které jí majestátním způsobem splývaly přes ramena. Měla útlou postavu, zahalenou do oversized bordó polokošile s logem Jitřního domu. U krku ponechala knoflíčky rozepnuté, aby ukázala řetízek z bílého zlata, na němž viselo decentní písmeno A. Než jsem stihla odpovědět, sundala si z boku vysílačku a zvedla ji k ústům.

„Je tady,“ oznámila do ní.

„Poslední prohlídku už nestihne,“ ozval se z vysílačky hlas, napůl zlověstný, „tak ji vezmi do herny. Ať se se mnou sejde v pět hodin ve vstupní síni.“

„Oukej!“ Dívka si připnula vysílačku zpátky ke kapse u šortek a otevřela bezbariérový turniket. „Já jsem April. Vítej v Jitřním domě! Ukaž...“

Vzala za rukojeť těžšího kufru a galantně ho začala táhnout po spleťtité cestičce. Chtěla jsem ji zastavit, protože vypadala jako někdo, koho by mohl odnést pták, ale ona moje zavazadla přenášela s větší lehkostí, než bych zvládla já. Byla drobná, ale měla sílu.

„Marlowe je fakt cool jméno,“ utrousila přes rameno. Byl to kompliment, ale já jsem neudělala nic, čím bych si ho zasloužila, takže jsem se to smíchem pokusila nonšalantně zahrát do outu. Vyšel ze mě jen nepříjemný chraplavý zvuk, který naštěstí splynul s drncáním koleček kufru na cestě. Měla bych mít zákaz mluvit s hezkýma holkama. Kdykoli nějakou uvidím, měla bych si dát na hlavu krabici.

Minuli jsme skupinu stromů a najednou se před námi otevřel výhled a objevil se Jitřní dům. Musela jsem zaklonit hlavu, abych ho viděla celý, protože se nacházel na přirozené výspě ostrova a tyčil se vysoko nad ním. Byl postavený z šedého kamene, měl červenou střechu se směsicí různě vysokých vrcholků a věžiček. Velká i malá okna, kulatá i hranatá, všechna se v měděně zelených rámech třpytila na slunci. Dům působil jako univerzita z Břečťanové ligy nebo možná jako Drákulův hrad – nebo jako nějaká kombinace obojího z filmu, kde Drákula chodí na Yale.

Nad vstupními dveřmi se vyjímal masivní vitrážový reliéf vycházejícího slunce, který jako by sám od sebe zářil.

„Počkej, až vejdeš dovnitř,“ poznamenala April. „Je tu hromada vitráží. Jako v nějaké katedrále. Ale herna taky ujde.“

„Herna?“

Nemusela nic vysvětlovat, protože jsme zahnuly za roh a ocitly se před menší, ale pořád důstojně velkou budovou. Jestliže velký dům byl jako stvořený pro nede-presivního Drákulu, tenhle byl pro Jeníčka a Mařenku. Kamenné kvádry ve zdech byly různě velké, pevně slepené k sobě maltou. Byla tu malá kulatá i dlouhá okénka, rozesetá v nepravidelném rytmu.

Moje letní sídlo zřejmě vypadlo z románu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Smrt v Jitřním domě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.